כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר ב.

א כינויי נזירות כנזירות. ב האומר אהא הרי זה נזיר או אהא נאה נזיר. ג נזיק נזיח פזיח הרי זה נזיר. ד הריני כזה. ה הריני מסלסל הריני מכלכל הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר הרי עלי ציפורים ר"מ אומר נזיר וחכמים אומרים אינו נזיר: **גמ'** מכדי תנא בסדר נשים קאי מאי טעמא תני נזיר תנא אקרא קאי ו והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וה"ק מי גרם לה לעבירה יין וקאמר ז כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין פתח בכינויין ומפרש ידות אמר רבא ואיתימא כדי חסורי מיחסרא והכי קתני כל כינוי נזירות כנזירות וידות נזירות כנזירות ואלו הן ידות האומר אהא הרי זה נזיר ח ולפרוש כינוי ברישא תנא מההוא דסליק ההוא מפרש ברישא כדתנן ט במה מדליקין ובמה אין מדליקין ומפרש אין מדליקין ברישא י במה טומנין ובמה אין טומנין ומפרש אין טומנין ברישא יא במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה ומפרש לא תצא אשה ברישא יב והתנן במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה ומפרש יוצא גמל ברישא יג יש נוחלין ומנחילין נוחלין ולא מנחילין מנחילין ולא נוחלין לא נוחלין ולא מנחילין ומפרש אלו נוחלין ומנחילין ברישא אלא לעולם תני הכי ותני הכי אלא התם דאיסורא הוא מפרש איסורא דנפשיה ברישא גבי בהמה דאיסורא אידי בהמה הוא דאתי מפרש היתירא ברישא גבי

כל

כינויי נזירות כנזירות. כל דבר שתחילתו עיקר שמו כן נקרא כינוי למול עליו נזירות לכל דבר כתילו תמר בשם העיקר דהיינו תהא נזיר ומהני למיהוי נזיר כי תמר הכנוין תהא נזיק תו נזיח תו נזיח תו פזיח כמו בשם העיקר והם נקראין כנוין:

האומר אהא הרי זה נזיר. ובגמרא מפרש לתיבת הוכחה כמו שנזיר עובר לפניו וזה נקרא ידות וזה נקרא נזירות שלא גמר בדבורו ומהני למול עליו כל דיני נזירות כתילו גמר בדבורו כתתה החותמו בבית יד של כלי ומגניהו נכך כתילו תומו בכלי: **או אהא נאה.** גם זה נקרא ידות נזירות ובגמרא ג מפרש לתמי לה מתניתין לגבוה תחת ולימני הכי התומר תהא תו תהא נאה הרי זה נזיר ד:

נזיר נזיק נזיח פזיח הרי זה נזיר. לפי שלשה לפרש כל הכנוין פתח ואומר נזיר וכו' כלומר נזיר הוא עיקר השם הכתוב בתורה שעל ידי נזיר זה מל עליו שם נזירות וה"ק מי גרם לנזיר שיהא כמו נזיק נזיח פזיח וניקא דמתניתין תתח לפרושי דקתני כל כינוי נזירות וכנזירות נמלקו תמורתיס בפ"ק דנדרים (דף י.) ר' יוחנן תומר לנזיר תומות הס פירוש שלא לשנות תלו תומות הס ושם תתמר ולרבי יוחנן תתי תירוץ הנך ג' לשנות בכל ע' לשנות נמי תם קבל עליו נזירות בתחד מהנך לשנות תיל עליה הנזירות וי"ל לתה"ק דגם בשאר לשנות תם תכיכם ומניעם ומתכוין לקבל עליו נזירות הוי נזיר לכל מהני ליעני דמתניתין כי תתר נזרו בתחד מן שלש לשנות הללו תיל עליה נזירות (נהי) נמי כי תין מתכוין משום דתתי טפי לנזיר תורה מלשנות תתרים וי"ל פליג התם ותתר לנזיר שבח תכמים מלגם והתם פריך תתי בדיעבד ותקינהו רבנן לנזיר כנויין והשיב דזימנין דבעי למימר לה' קרבן ותתר לה' גרידא ומיפיק שם שמים לנטלה ולכך תקנו כנויין שלא הורגל הלשון לומר לה' קונם ות"ת ולכ"ל תין יניח קרבן על ידי לשון שבשה נמורה כיה כלישי תולין בעזרה יש לומר דמתכוין לנדור נזיר ויודע שלשון זה נדו תכמים לנדור בהם נזיר קבלה גמורה היה כלישו תתר בשעת הכתוב אבל [ב] והכ"ל יתילו פירש דכ"ל לתו לענין קרבן מלגם שלא לענין מלקות אף על פי שעבר על נזירותו שקבל בלשון שבשה תכמים: **האומר** הריני בזה. בגמרא תוקי לה לנזיר עובר לפניו ולגופיה לה תילטרך דהא מרישא שמעינן תפילו כי לה תתר שלא תהא נזיר עובר לפניו דלזוקת תילטרך טעמא דתתר הריני נזיר וכו' כולה מתני' מפרש טעמא בגמרא: **גמ'** מכדי תנא בסדר נשים קאי מ"ש תני נזיר וראוי היה לסדרו בסדר קדשים משום הבאת קרבנות ואע"ג דבפ"ק דסוטה קא יהיב טעמא אמאי תנא נזיר בתר סוטה ומפרש איידי דתנא כתובות ותנא המדיר תנא נדרים ואיידי דתנא נדרים תנא נזיר דדמיא לנדרים ותקנו סוטה לכדר' כל הרואה סוטה בקלקולה וכו' אותו השעם אינו מספיק אלא על סדר המסכתות אחר שנתברר לנו מעשם דהכא שראוי לסדרו בסדר נשים ולעקרו ממקום שהיה ראוי יותר לשנותו כגון בסדר קדשים ובמסכת נדרים לא מפרשא תלמודא טעמא אמאי סדרו בסדר נשים משום דמילתא דנפשיה היא שאין לך מקום שראוי לסדרו יותר [מכאן] משום דכתיב בנדרים בין איש לאשתו ובין אב לבתו והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר ורוב המגרשים ע"י ערות דבר מגרשים וע"י קלקול של ערות דבר חייב אדם להזיר עצמו: פתח בכנויין ומפ' ידות בנדרים נמי פרץ ותו ידות אינשי שכח התנא להזכיר ידות בריש: (לא) [אלא] התם איסורא הנפשיה וכו' משום דאיסורא הנפשיה חמיר עליה מפ' (אסור) [איסורא] בריש בנדרים ליתא להך טעמא אלא מעיקרא פריך מיש נוחלין ומיש מותרות לבעליהן ומיש טעונות שמן ולבונה ומיש בכור לנחלה ומשני הני משום דאורתא מפ' ההיא דפתח בריש והדר תו פריך מבמה בהמה:

א כינויי נזירות כנזירות. ב האומר אהא הרי זה נזיר או אהא נאה נזיר. ג נזיק נזיח פזיח הרי זה נזיר. ד הריני כזה. ה הריני מסלסל הריני מכלכל הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר הרי עלי ציפורים ר"מ אומר נזיר וחכמים אומרים אינו נזיר: **גמ'** מכדי תנא בסדר נשים קאי מאי טעמא תני נזיר תנא אקרא קאי ו והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וה"ק מי גרם לה לעבירה יין וקאמר ז כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין פתח בכינויין ומפרש ידות אמר רבא ואיתימא כדי חסורי מיחסרא והכי קתני כל כינוי נזירות כנזירות וידות נזירות כנזירות ואלו הן ידות האומר אהא הרי זה נזיר ח ולפרוש כינוי ברישא תנא מההוא דסליק ההוא מפרש ברישא כדתנן ט במה מדליקין ובמה אין מדליקין ומפרש אין מדליקין ברישא י במה טומנין ובמה אין טומנין ומפרש אין טומנין ברישא יא במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה ומפרש לא תצא אשה ברישא יב והתנן במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה ומפרש יוצא גמל ברישא יג יש נוחלין ומנחילין נוחלין ולא מנחילין מנחילין ולא נוחלין לא נוחלין ולא מנחילין ומפרש אלו נוחלין ומנחילין ברישא אלא לעולם תני הכי ותני הכי אלא התם דאיסורא הוא מפרש איסורא דנפשיה ברישא גבי בהמה דאיסורא אידי בהמה הוא דאתי מפרש היתירא ברישא גבי

קונם ות"ת ולכ"ל תין יניח קרבן על ידי לשון שבשה נמורה כיה כלישי תולין בעזרה יש לומר דמתכוין לנדור נזיר ויודע שלשון זה נדו תכמים לנדור בהם נזיר קבלה גמורה היה כלישו תתר בשעת הכתוב א] והכ"ל יתילו פירש דכ"ל לתו לענין קרבן מלגם שלא לענין מלקות אף על פי שעבר על נזירותו שקבל בלשון שבשה תכמים: **האומר** הריני בזה. בגמרא תוקי לה לנזיר עובר לפניו ולגופיה לה תילטרך דהא מרישא שמעינן תפילו כי לה תתר שלא תהא נזיר עובר לפניו דלזוקת תילטרך טעמא דתתר הריני נזיר וכו' כולה מתני' מפרש טעמא בגמרא: **גמ'** מכדי תנא בסדר נשים קאי מ"ש תני נזיר וראוי היה לסדרו בסדר קדשים משום הבאת קרבנות ואע"ג דבפ"ק דסוטה קא יהיב טעמא אמאי תנא נזיר בתר סוטה ומפרש איידי דתנא כתובות ותנא המדיר תנא נדרים ואיידי דתנא נדרים תנא נזיר דדמיא לנדרים ותקנו סוטה לכדר' כל הרואה סוטה בקלקולה וכו' אותו השעם אינו מספיק אלא על סדר המסכתות אחר שנתברר לנו מעשם דהכא שראוי לסדרו בסדר נשים ולעקרו ממקום שהיה ראוי יותר לשנותו כגון בסדר קדשים ובמסכת נדרים לא מפרשא תלמודא טעמא אמאי סדרו בסדר נשים משום דמילתא דנפשיה היא שאין לך מקום שראוי לסדרו יותר [מכאן] משום דכתיב בנדרים בין איש לאשתו ובין אב לבתו והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר ורוב המגרשים ע"י ערות דבר מגרשים וע"י קלקול של ערות דבר חייב אדם להזיר עצמו: פתח בכנויין ומפ' ידות בנדרים נמי פרץ ותו ידות אינשי שכח התנא להזכיר ידות בריש: (לא) [אלא] התם איסורא הנפשיה וכו' משום דאיסורא הנפשיה חמיר עליה מפ' (אסור) [איסורא] בריש בנדרים ליתא להך טעמא אלא מעיקרא פריך מיש נוחלין ומיש מותרות לבעליהן ומיש טעונות שמן ולבונה ומיש בכור לנחלה ומשני הני משום דאורתא מפ' ההיא דפתח בריש והדר תו פריך מבמה בהמה:

מסורת הש"ס

ב) קדושין ה:, כ) [ברכות סב. סוטה כ.], ג) [נדרים כ: ע"ש], ד) [סנה כ:], ה) [סה מז:], ו) [סה סו. סו.], ז) [ב"ב קח.], ח) [נדרים י.], י) [כתובות ע.], כ) [במדבר ו], ל) ל"ל מתטלטלת, מ) [עיין תוס' ע"ב ד"ה תמר שמוחלן], נ) מכלן שיך לעי"ב.

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו:
דברים כד א

נוסחת רבינו יהודה בן רבינו נתן

ס) נכ"י כתוב בתחלה כזה הלשון פירוש מפני מה לרבינו יהודה כר נתן ז"ל (תי"ט ג"ר מהני מתרץ תמר"ש): כ) שתה: ג) [נזיק נזיח פזיח) ליתא בכ"י: ד) תו: ה) כתתן לתמר לתה נזיר תמי: ו) דתמרין: ז) (היינו) ליתא בכ"י: ח) נכי כמה מדליקין ומה טומנין: ט) כמה בהמה יוצאה כו': י) כשבול הולתה זו לה כתוב בתקילה ולא כשנב קרבן אלא לתיכות בשלמה דנקרא בהמתו כדכר כו':

הגהות הב"ח

(ס) ש"ב ד"ה כל כינוי וכו' לשון לומות הן משום כ"ל ותיכת לי נמחק: (ב) ד"ה תנא לקבל וכו' סדר נשים היא ותנא: (ג) ד"ה אלא וכו' כמה כתמה יוצאה איסורא לתיידי: (ד) תוס' ד"ה מאי טעמא וכו' דבסדר קדשים וכו': (ה) באא"ד הלכך קבעה תומה מסכתא: (ו) באא"ד כדפרין התם מכלי וכו': (ז) באא"ד להכתיך בלשונו: (ח) ד"ה אלא לעולם וד"ה אלא כמה לפרום הד"ת:

גליון הש"ס

בספר סם הגדולים לבעלון תוס' מיים יוסף דוד תוילתי בתות ג' כתב כשם הרב יד מלאכי לפי' נזר ליט תרפ"ו: תוס' ד"ה או אהא נאה ובנמרא שפרש. ג"ל בתפרש: תוס' ד"ה האומר הריני בזה כו' לא שתני. עיין ר"ל נדרים דף ט' ע"ש ד"ה כשהיה:

מוסף רש"י

אהא. לתיים (קדושין ה:). כל הרואה סוטה בקלקולה. בניולה ובנשתה, שתולין לותה, בדקתני מתני' (סוטה ז:) קוסר תכל למעלה מדתיי, יזיר עצמו מן היין. שהיין מביא לידי קלות לתם והוא גרם לה (שם ב:). ואמרי לה כדי. שם תכם (גיטין פה: ובכורות כא:). במה טומנין. תכל לכלי קדירה מעל גבי כירה ולטיומנה בלבד אחר ותמרי מכמים תן טומנין בדבר המעמיד תכל, מי היא המעמיד תבשיל תקור (שבת מז:). במה אשה יוצאה. לדחר מכשיו ולא מצאי, ותיכת לדחי מכשיו שלפא ומתחיל לתכרתה מכשיו ולילמא מתי לתיתוי ד' תמות (שם ח:). במה בהמה יוצאה. לפי שתתם מצוה על שמיתם בהמתו בשבת. ומידי דמינענע היא בהמה הוי מכשיו ותומתא ולא הוי תשוי ומידי דלא מינענע היא הוי מצי. יש נוחלין ומנחילין. יש קרוביס שטוחלין את תן זה, כיינו משום דבעי למיתני פיפא שתלין ולא מנחילין, תני נמי רישא נוחלין ומנחילין (רשב"ם ב"ב קח.). נוחלין ולא מנחילין. יש שטוחלין את קרוביהם תבל אם יתומו הם אין מנחילין לאותם קרוביהם שהן מוריתין (שם).

א) בתוס' ד"ה מיד פיפא מהלי נזירות הלי ח סמג עשין קט:
ב) ב מיי' שם הלכה ו:
ג) ג מיי' שם הלכה ח:
ד) ד מיי' פ"ב שם הלי ד:
ה) ה מיי' שם פרק ו הלכה ו:
ו) ו מיי' שם הלכה ז:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) בתוס' ד"ה מיד נזיק נזיח פזיח הרי זה נזיר וכו'. והכ"ר יחיאל פירש דה"ל לאין לענין קרבן קתמר אלא לענין מלקות. נ"ב וכ"ה בירושלמי בגיר דף ו ע"ש וכהיבוטו התום' בנדרים דף ג ע"ש ד"ה אלא ליתא למ"ד כו':

הגהות התוספות

1. ג"ל מתן. 2. ג"ל דהניא. 3. ג"ל דכתן.

פי' הרא"ש

ו) כל כנויי נזירות כנזירות. כל שאינו עיקר השם מיקרי כנוי כמו המכנה שם לחבירו: האומר אהא ה"ז נזיר. לאו לפרושי כנויי קא אתי אלא יד לגדר הוי כמו האוחז הכלי בבית יד שלו הכלי עולה עמו. ה"ג לאו נדר ממש הוי אלא משמעות קצת לשון נדר ורביתו קרא למהוי נדר ממש. האומר [אהא] נאה ה"ז נזיר. אף זה נמי יד הוי וגריעא טפי מהאומר אהא בלא נאה דהאומר אהא נזיר עובר לפניו יש במשמעותו לשון נזירות יותר מאהא (במ') [נאה] אבל האומר אהא נאה לא מהני אם נזיר עובר לפניו דאתנאה במצות משמע ובע"י דוקא תפים בשערו כדמפרש בגמ' ומתניי לא זז אף זו קתני. ותימה אמאי לא כלליתו בהדי הדדי וליתני האי אהא או אהא נאה ה"ז נזיר. ושמא משום דבתרי גווני איירי רישא בנזיר עובר לפניו. וסיפא בתפוס בשערו: נזיק נזיח פזיח ה"ז נזיר היינו כנויי נזירות. ובנדרים מפרש טעמא דכינויין [מהנין]. הריני נזיר וכו' כולה מתני' מפרש טעמא דאמר: **גמ'** מכדי תנא בסדר נשים קאי מ"ש תני נזיר וראוי היה לסדרו בסדר קדשים משום הבאת קרבנות ואע"ג דבפ"ק דסוטה קא יהיב טעמא אמאי תנא נזיר בתר סוטה ומפרש איידי דתנא כתובות ותנא המדיר תנא נדרים ואיידי דתנא נדרים תנא נזיר דדמיא לנדרים ותקנו סוטה לכדר' כל הרואה סוטה בקלקולה וכו' אותו השעם אינו מספיק אלא על סדר המסכתות אחר שנתברר לנו מעשם דהכא שראוי לסדרו בסדר נשים ולעקרו ממקום שהיה ראוי יותר לשנותו כגון בסדר קדשים ובמסכת נדרים לא מפרשא תלמודא טעמא אמאי סדרו בסדר נשים משום דמילתא דנפשיה היא שאין לך מקום שראוי לסדרו יותר [מכאן] משום דכתיב בנדרים בין איש לאשתו ובין אב לבתו והיה אם לא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com